

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2007, č. j. 22 Ca 236/2006 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2006, č. j. MSK 9601/2006, sp. zn. 27799/2005/DSH/Krá (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova, odboru místního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 8. 2005, č. j. E/MH/1615/04/Sw, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění větví porostů na pozemcích p. č. 3128, 3126 a 3122 v k. ú. Horní Suchá, a p. č. 1657/1 v k. ú. Albrechtice u Českého Těšína, zasahujících do průjezdného profilu komunikace, jako zdroje rušení provozu na silnici č. II/474.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nezákonnost. Rozsudkem ze dne 20. 9. 2007, č. j. 22 Ca 236/2006-20 krajský soud žalobu zamítl.

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu neshledal jako důvodnou, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že si správní orgán obstaral podklady rozhodnutí (výpisy z listů vlastnictví a kopie katastrální mapy), z nichž prokazatelně vyplývá právo hospodaření žalobce k pozemkům dotčeným napadeným rozhodnutím. Také místo, k němuž se váže žalobci uložená povinnost, tj. trasa komunikace, podél níž mají být větve ořezány, je jednoznačně určeno situačním výkresem, který je nedílnou součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nelze též vytýkat žalovanému, že se nezabýval námitkami obsaženými v odvolání žalobce ze dne 28. 2. 2005 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 2. 2005, č. j. E/MH/1615/04/Sw, neboť naposledy citované rozhodnutí bylo na podkladě tohoto odvolání zrušeno. V odvolání ze dne 29. 8. 2005, jímž žalobce napadl nové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 8. 2005, č. j. E/MH/1615/04/Sw, namítal žalobce již pouze nesprávnou aplikaci právních předpisů. Žalovaný sice správně toto nové rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu (§ 59 odst. 1 správního řádu), ale s žádnými námitkami ke zjištění skutkového stavu se nevypořádal, neboť takové vzneseny nebyly. Námitku, že napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost provést odstranění větví na neexistujících pozemcích, aniž by uvedené pozemky s rušivými zdroji byly identifikovány podle údajů z katastru nemovitostí, považuje soud za nepřezkoumatelnou pro nekonkrétnost její formulace.

K namítané nesprávné aplikaci právních předpisů krajský soud konstatoval, že se ztotožňuje s názorem obou správních orgánů. Mezi zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“) a zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“) neexistuje vztah obecného a speciálního právního předpisu, protože každý upravuje jiný okruh právních vztahů. V této souvislosti demonstroval účely obou předpisů odkazem na § 1 lesního zákona a § 1 silničního zákona. Proto ani § 22 odst. 1 lesního zákona a § 35 odst. 1 silničního zákona na straně jedné¹ a § 35 odst. 2 silničního zákona na straně druhé nemohou být navzájem ve vztahu obecného a speciálního, neboť upravují odlišné právní vztahy. Žalobcem navrhované ustanovení § 22 lesního zákona je na posuzovanou věc neaplikovatelné, neboť upravuje bezpečnost osob a majetku, a nelze proto podle něj postupovat v případě, kdy se jedná o ochranu provozu pozemní komunikace. Správní orgán prvního stupně od počátku řízení zřetelně uváděl, že postupuje vůči žalobci v souladu s § 124 odst. 4 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) jako obecní úřad, který v rámci přenesené působnosti provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Takto byly formulovány všechny výzvy, které žalobce v řízení obdržel a takovýto charakter správní činnosti vyplývá i z obsahu obou rozhodnutí. Logickým důsledkem preventivní činnosti v oblasti bezpečnosti silničního provozu je pak aplikace § 35 odst. 2 silničního zákona, neboť v tomto řízení byly zjišťovány zdroje ohrožení pozemních komunikací a zdroje rušení silničního provozu na nich. Jelikož zjištěný zdroj ohrožení byl jiný, než je uveden v § 35 odst. 1 silničního zákona (tj. nedošlo ani k sesuvu půdy, kamenů, lavin a stromů, ani jejich částí, ani nevzniklo nebezpečí výstavbou nebo provozem dálnice, silnice a místní komunikace nebo přírodními vlivy), pak správní orgán, který dospěl k závěru, že větve stromů nepředstavují hrozbu vzniku škody, ale ruší provoz na těchto komunikacích, v souladu s § 35 odst. 2 silničního zákona, správně nařídil žalobci (který vykonává právo hospodaření na dotčených pozemcích) odstranění zdroje ohrožení. Krajský soud neuznal argument žalobce pro možnou aplikaci § 35 odst. 1 silničního zákona s tím, že přesah větví do komunikace není skutečností, kterou by bylo možné zahrnout pod zanedbání údržby, ale jedná se o přírodní vliv. Pojem přírodní vliv zahrnuje pouze takové skutečnosti, které mají původ v neovlivnitelných

přírodních jevech, kterým nelze předcházet a které jsou nepředvídatelné (zejména různé živelní události). Přesah větvi je však skutečností odstranitelnou, negativní vliv přerostlého porostu na provoz komunikace je předvídatelný, a v posuzovaném případě lze proto zjištěný skutkový stav podřadit pod pojem zanedbání údržby. Zdroj ohrožení má tedy krajský soud za jiný než ten, který je uveden v § 35 odst. 1 silničního zákona, a proto odůvodňoval postup správních orgánů podle § 35 odst. 2 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující se na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především tvrdí, že pokud krajský soud konstatoval, že mezi lesním a silničním zákonem neexistuje vztah obecného a speciálního právního předpisu, protože každý z nich upravuje jiný okruh právních vztahů, pak aplikací § 35 odst. 2 silničního zákona v rozporu se zákonem upřednostňuje právní postavení vlastníka pozemní komunikace č. II/474 (Moravskoslezského kraje) před vlastníkem předmětných pozemků (stěžovatelem). Aplikací § 35 odst. 2 silničního zákona tak soud popřel samotnou zákonnou ochranu lesa již nadřazuje preventivní opatření za účelem ochrany provozu pozemní komunikace. Stěžovatel v této souvislosti upozornil na další právní normy upravující odlišný okruh právních vztahů než lesní zákon (např. energetický zákon nebo zákon o vodovodech a kanalizacích) z nichž plyne, že ochrana provozu v nich uvedených staveb je věcí jejich vlastníka, včetně veškerých souvisejících opatření a nákladů. Stejně tak je zjevná povinnost vlastníka sousedícího lesa strpět provedení těchto opatření po celou dobu existence dané stavby jejím vlastníkem či jinou oprávněnou osobou. Výše uvedené zákony se s lesním zákonem vzájemně doplňují a přesah větvi do příslušných ochranných pásem staveb není pokládán za zdroj ohrožení jejich provozu, za který by byl zákonným způsobem odpovědný vlastník sousedícího lesa. Silniční správní úřady i vlastník pozemní komunikace též zcela pominuli skutečnost, že uvedená komunikace byla vybudována na převedených, trvale odňatých pozemcích určených původně k plnění funkcí lesa stěžovatele, a to v menší vzdálenosti než 50 m od okraje lesa, jak to předpokládá § 14 odst. 2 lesního zákona. V takovém případě nemůže být porost na předmětných pozemcích posuzován jako jiný zdroj ohrožení silnice. Stěžovatel tak uzavírá, že pouze vlastník komunikace je povinen odstranit větve na pozemcích, zasahující do průjezdného profilu komunikace jako zdroje rušení provozu na komunikaci, a to na své náklady. Stěžovatel je pouze povinen takové opatření trpět.

Stěžovatel poukázal dále na fakt, že žádná zákonná norma nevynezuje technické podmínky pro aplikaci § 35 odst. 2 silničního zákona, za nichž má, v rámci prevence schůdnosti a sjízdnosti dané pozemní komunikace, dojít k nařízeným opatřením. Také v části silničního zákona, týkající se schůdnosti a sjízdnosti pozemní komunikace a pevných překážek, takové parametry, pod které již dochází k ohrožení silničního provozu, uvedeny nejsou. Tyto údaje proto nemohou být ani výsledkem správního uvážení.

Stěžovatel konečně vyslovil též nesouhlas s názorem krajského soudu, dle kterého větve stromů nepředstavují hrozbu vzniku škody, ale pouze ruší provoz na komunikacích (a je tak nutné aplikovat § 35 odst. 2 silničního zákona a nikoli jeho § 35 odst. 1). Ve zbytku pak odkázal na obsah žaloby s tím, že krajský soud měl použít minimálně § 35 odst. 1 silničního zákona jako konformního výkladu práva v dané věci.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu. Zdůraznil, že silniční zákon neupravuje vztah mezi vlastníky nemovitostí, nýbrž chrání veřejnoprávní oprávnění – právo obecného užívání pozemní komunikace ve smyslu § 19 odst. 1 silničního zákona, které neupřednostňuje vlastníka pozemní komunikace před vlastníkem

předmětných pozemků (na rozdíl např. od stěžovatelem zmiňovaných jiných právních předpisů, kdy nese odpovědnost vlastník předmětné stavby, včetně veškerých opatření a nákladů prováděných za tímto účelem na pozemcích sousedícího lesa). K tomu považuje žalovaný za vhodné uvést, že i tato zařízení bývají budována ve veřejném zájmu, ale není u nich zajištěno obecné užívání neuzavřeným okruhem uživatelů. Námitku, že silnice č. II/474 byla vybudována na původně trvale odňatých pozemcích určených k plnění funkcí lesa, a to v menší vzdálenosti než 50 m od okraje lesa, než jak předpokládá § 14 odst. 2 lesního zákona, považuje žalovaný za bezpředmětnou. Odkaz na toto pravidlo se vztahuje pouze na přípravu, dokumentaci staveb a územního řízení, a tudíž jej nelze vztahovat zpětně na stavby, které byly realizované v minulosti za účinnosti jiných právních předpisů jak na úseku lesů a lesního hospodářství, tak na úseku pozemních komunikací. K námitce, že § 35 odst. 2 silničního zákona neobsahuje technické podmínky, za kterých má dojít k nařízeným opatřením, přičemž žádná zákonná norma tuto skutečnost nevymezuje, žalovaný konstatoval, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo přesně vymezeno, v jakém rozsahu mají být větve zasahující do průjezdního profilu silnice č. II/474 odstraněny (co se týče výšky a šířky), přičemž tato část výroku rozhodnutí nebyla stěžovatelem nikdy napadena, tudíž se žalovanému jeví tato skutečnost při podání kasační stížnosti jako zcela irelevantní.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Stěžovatel předně namítá, že v souzeném případě neměl být aplikován § 35 odst. 2 silničního zákona, nýbrž § 22 odst. 1 lesního zákona, eventuálně § 35 odst. 1 silničního zákona. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem shledal, že žalovaný (stejně jako správní orgán prvního stupně) postupovali správně, pokud stěžovateli jako vlastníku lesa (resp. vlastníku pozemků určených k plnění funkcí lesa) nařídili odstranění přesahujících větví stromů, coby zdroje rušení silničního provozu, právě podle § 35 odst. 2 silničního zákona. V prvé řadě Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že mezi lesním a silničním zákonem je z povahy upravovaných vztahů vyloučen vztah generality (a speciality). Podle § 1 lesního zákona je jeho účelem *stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm*. Naproti tomu silniční zákon upravuje *kategorizaci pozemních komunikací, jejich stavbu, podmínky užívání a jejich ochranu, práva a povinnosti vlastníků pozemních komunikací a jejich uživatelů a výkon státní správy ve věcech pozemních komunikací příslušnými silničními správními úřady* (§ 1 silničního zákona). Z těchto ustanovení je zřejmé, že přestože oba předpisy disponují stejnou právní silou, upravují jinou materii a neobsahují tudíž „konkurenční právní úpravu“. V takovém případě nejsou splněny obě podmínky pro uplatnění zásady *lex specialis derogat legi generali* tak, jak byly vyjmenovány např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60 (dostupný z <http://www.nssoud.cz>).

Podle § 22 odst. 1 lesního zákona jsou *vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zasunutím a lavinami pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanoví orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů příslušný jiný orgán státní správy. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen provedení opatření strpět*. Citované ustanovení tedy demonstrativně vypočítává jevy, které mají svůj původ v povaze lesa jako součásti životního prostředí, a které jsou z hlediska vlastnictví k nemovitostem krajně nežádoucí. Ustanovení § 22 odst. 1 lesního

zákonu tedy obsahuje zvláštní úpravu prevenční povinnosti vzhledem k § 417 občanského zákoníku, která spočívá v generálním oprávnění těchto osob k provedení nezbytných zásahů do jednotlivých složek lesa za účelem předejití možným škodám na jejich nemovitém majetku a zařízení; přiměřenost a vhodnost takového zásahu je přitom zásadně na posouzení orgánu státní správy lesů. Nedostojí-li tedy vlastník nemovitosti nebo investor stavby a zařízení této své prevenční povinnosti, je logicky vyloučeno, aby vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa odpovídal za škodu způsobenou v § 22 odst. 1 lesního zákona demonstrativně vyjmenovanými činiteli. Stejně jako prevenční povinnost je na vlastníka nemovitosti přenesena i povinnost k úhradě nákladů na provedení těchto nutných opatření. Jinými slovy: cílem úpravy v § 22 odst. 1 lesního zákona (stejně jako dalších zákonů, na něž stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje) je ochrana vlastnických či jiných obdobných práv, na základě nichž k užívání nemovitostí dochází (tedy práv soukromých), nikoli ochrana práva každého subjektu na bezpečný a ničím nerušený provoz na pozemní komunikaci (obecného užívání – práva veřejného), k jehož ochraně je mj. povolán § 35 silničního zákona.

Bez ohledu na shora uvedené nelze připustit aplikaci § 22 odst. 1 lesního zákona na danou věc ani z důvodů ryze kompetenčních. Zde lze poukázat na nedostatek věcné působnosti orgánu státní správy lesů rozhodnout o uložení provedení předmětného opatření ani z titulu zajištění bezpečnosti osob a majetku před škodami. Podle § 48 odst. 1 písm. j) lesního zákona (ve znění do 31. 12. 2006) rozhodují *o uložení opatření k zajištění bezpečnosti osob a majetku před škodami, které by mohly být způsobeny padáním kamenů, sesouváním půdy, pádem stromů a lavinami z lesních pozemků, a o tom, kdo ponese náklady s tím spojené (s odkazem § 22 odst. 1 a 2 lesního zákona)*, obecní úřady obcí s rozšířenou působností, které při tom vystupují jako orgány státní správy lesů. Nelze přehlédnout, že citované ustanovení § 48 odst. 1 písm. j) lesního zákona některé jevy zahrnuté výslovně do § 22 odst. 1 lesního zákona nepřejímá a nepřejímá mj. ani externalitu v podobě přesahu větví stromů; jde přitom o výčet taxativní. Nejvyšší správní soud tak dovozuje, že obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, vystupuje-li jako orgán státní správy lesů, nepřísluší rozhodovat ani o uložení opatření k zajištění bezpečnosti osob a majetku před škodami způsobenými přesahem větví, a je proto nutné věcnou příslušnost k takovému rozhodnutí nalézt u jiného orgánu státní správy.

Namítal-li stěžovatel v této souvislosti, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nadřadili veřejný zájem na užívání pozemní komunikace veřejnému zájmu na zachování lesa jako složky životního prostředí a součásti národního bohatství, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že o nadřazení jednoho z jmenovaných veřejných zájmů druhému by bylo možné hovořit jediné v případě, kdy by hrozila jejich kolize, například kdyby nešetrně provedeným opatřením k odstranění zdroje ohrožení silnice (zde ořezem větví) došlo k úhynu (části) porostu. Ani jedna ze stran se však v průběhu správního řízení či v řízení před soudem takového rizika nedovolávala.

Nejvyšší správní soud nepřipouští dále ani eventuální aplikaci § 35 odst. 1 silničního zákona, dle kterého *vlastníci nemovitostí v sousedství dálnice, silnice a místní komunikace jsou povinni strpět, aby na jejich pozemcích byla provedena nezbytná opatření k zabránění sesuvů půdy, padání kamenů, lavin a stromů nebo jejich částí, vznikne-li toto nebezpečí výstavbou nebo provozem dálnice, silnice a místní komunikace nebo přírodními vlivy; vznikne-li toto nebezpečí z jednání těchto vlastníků, jsou povinni učinit nezbytná opatření na svůj náklad. O rozsahu a způsobu provedení nezbytných opatření a o tom, kdo je provede, rozhodne silniční správní úřad*. Dle jeho názoru, toto ustanovení pamatuje na závadné stavy které mají původ v provozu pozemní komunikace a vznikají jako nežádoucí externalita tohoto provozu (např. sesuv půdy či kamenů v důsledku otřesů vozovky), případně jsou zapříčiněny nepředvídatelnými přírodními vlivy (vichřice, přívalové deště, údery blesku, atp.). Je potom na silničním správním úřadu, aby určil, kdo a jak nezbytná opatření provede. Z dikce § 35 odst. 1 silničního zákona přitom nelze vyloučit, že touto povinnou osobou nemůže být i vlastník

pozemků určených k plnění funkcí lesa, a to i v těch případech, kdy některé z nebezpečí uvedených v § 35 odst. 1 silničního zákona vznikne z důvodů ležících na jeho straně. Je nicméně vyloučené, aby byl vlastník pozemní komunikace osobou povinnou k provedení nezbytných opatření na jeho náklad, pokud toto nebezpečí spočívá v přesahu větví, neboť výčet § 35 odst. 1 silničního zákona je taxativní a o přesahu větví se v něm nehovoří. Nelze přitom přesah větví ani zahrnovat např. pod padání větví, jež je mu ze všech uvedených stavů charakterově nejbližší, neboť mezi přesahující a padající větví nelze již ze samotné logiky věci klást rovnítko.

Žalovaný, stejně jako krajský soud, tudíž nepochybili, pokud přesah větví pojímali jako „jiný zdroj rušení silničního provozu než ten, který je uveden v § 35 odst. 1 silničního zákona“. Ustanovení § 35 odst. 2 silničního zákona, podle něhož krajský soud i žalovaný správně postupovali, lze označit za sběrné ustanovení jiných závadných stavů, neuvedených v odstavci prvním. Nelze také přehlédnout, že správní orgán prvního stupně vystupoval jako silniční správní úřad [§ 124 odst. 5 písm. k) zákona o silničním provozu] a nikoli jako orgán státní správy lesů, neboť primárním účelem nařízeného opatření byla ochrana provozu na pozemní komunikaci, a nikoli ochrana lesa či ochrana nemovitostí ohrožených nepředvídatelnými událostmi majícími původ v charakteru lesa. Je-li rozhodováno v režimu ustanovení § 35 odst. 2 zákona, ukládá se povinnost odstranění závadného stavu výlučně tomu, na jehož straně je jeho zdroj.

K námitce, že vlastník pozemní komunikace pominul skutečnost, že silnice č. II/474 byla původně vybudována na převedených pozemcích trvale odňatých plnění funkcí lesa stěžovatele, a to v menší vzdálenosti než 50 m od okraje lesa, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka nijak nesouvisí s projednávaným případem. Navíc není zřejmé, proč na tuto skutečnost stěžovatel upozorňuje nyní a nečinil tak v průběhu územního a stavebního řízení.

Konečně k argumentaci, dle které § 35 odst. 2 silničního zákona nestanoví konkrétní parametry opatření k odstranění zdroje ohrožení a že tyto nemohou být ani výsledkem správního uvážení, Nejvyšší správní soud uvádí, že o správním uvážení lze hovořit tehdy, pokud zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se uskutečňuje volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou právní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má však zato, že § 35 odst. 2 silničního zákona, představuje typické zákonné ustanovení, při jeho aplikaci správní orgán konkrétní podmínky a parametry způsobem odpovídajícím konkrétní situaci vymezit musí. Nebylo-by ostatně ani účelné, aby se o stanovení konkrétních parametrů pokoušel samotný silniční zákon či právní předpis přijatý k jeho provedení, neboť by stěžil mohl nalézt univerzální podobu přijatého opatření, je-li závislé na celé řadě proměnných (šířka vozovky, výška, stáří a druh porostů, hustota provozu na pozemní komunikaci, viditelnost a přehlednost daného úseku, apod.). Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přitom patrné, že silniční správní úřad vymezil způsob a rozsah odstranění zdroje ohrožení na základě objektivně určitelných hodnot. Žalovaný přitom původně vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 2. 2005, č. j. E/MH/1615/04/Sw, zrušil právě pro neurčitost uloženého plnění, a je tedy zřejmé, že si uvědomuje důležitost jednoznačně a srozumitelně formulovaného výroku rozhodnutí. Nelze současně přehlédnout, že proti uloženému způsobu odstranění zdroje ohrožení stěžovatel dosud nic nenamítal.

Nejvyšší správní soud tak neshledal v postupu krajského soudu a potažmo žalovaného rozpor se zákonem. Shrnuje, že pro aplikaci § 22 odst. 1 lesního zákona, stejně jako pro aplikaci § 35 odst. 1 silničního zákona, nebyly splněny požadované předpoklady, a proto § 35 odst. 2 silničního zákona nebyl aplikován nesprávně.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost za nedůvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ji rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu